

lidt, men at Bestemmelsen saa til Gengæld bliver obligatorisk, saaledes at hvor 40 pCt. er uden Understøttelse, skal Faget erklæres i ekstraordinær Arbejdsløsheds-tilstand.

Det tredje Hovedpunkt er Spørgsmaalet om den fortsatte Hjælp. Tidligere har det været saaledes, og saaledes var det efter Loven af 1921, at den fortsatte Hjælp fastsattes med samme Beløb som den vedtægtsmæssige Hjælp, og deri er der jo ogsaa stor Rimelighed. Der er ikke megen Rimelighed i, at en Mand, der har gaaet arbejdsløs i længere Tid, og som derved er blevet saa langt daarligere stillet — des daarligere, jo længere Arbejdsløsheden har været —, at han, naar han saa faar den ekstraordinære Hjælp, pludselig skal sættes ned. Hans Stilling er saa meget daarligere, end den var, da den vedtægtsmæssige Hjælp begyndte. Derfor foreslaar jeg at genindføre den Bestemmelse, der blev gældende i 1921 og var det i de nærmest følgende Aar, at den ekstraordinære Hjælp sættes til samme Størrelse og ydes under samme Vilkaar som den vedtægtsmæssige Hjælp. Det *kan* nu ske, Ministeren *kan* træffe Bestemmelse herom efter Indstilling fra C-Nævnet, men C-Nævnet har indført den Praksis, at dette ikke finder Sted, der er dog sket en lille Undtagelse her for Juleugerne med C-Nævnets enstemmige Tilslutning. Jeg mener, at vi imidlertid, i hvert Fald for den særlig ondartede Vinter, vi er inde i, skulde vende tilbage til Praksis fra 1921 og gøre det obligatorisk — altsaa uden Hensyn til, hvad den enkelte øjeblikkelige Minister maatte mene om den Ting, jeg kan jo gaa af, meget hurtigt maaske, det er der ingen, der ved noget om —, at vi altsaa for det Halvaar, vi nu gaar i Møde, genindfører denne Bestemmelse uden Hensyn til Ministerens Person og dermed giver de arbejdsløse den Tryghedsfølelse, at de dog, naar den vedtægtsmæssige Understøttelse er ophrukt, kan regne med det samme Beløb, saa længe den ekstraordinære Understøttelse vedvarer. Det er de tre Hovedpunkter i det lille Lovforslag, jeg hermed tillader mig at fremsætte.

Der er i den gældende Lov, efter den Praksis, der efterhaanden har udviklet sig, tre andre Punkter, hvor jeg syntes, jeg var pligtig og havde Lyst til samtidig at foreslaa nogle Ændringer, men de er ikke af saa stor Betydning. Det første Punkt vedrører § 31 i Loven af 1924; denne Paragrafs Stykke 3 bestemmer følgende: „Til de arbejdsløse Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser tilstaas Understøttelserne som fortsat

Hjælp efter den vedtægtsmæssige Understøttelses Ophør eller som Tillægshjælp til den vedtægtsmæssige Understøttelse til Familieforsørgere med Børn under 15 Aar.“ Det er vi alle enige om. Men saa kom der i sidste Øjeblik i den gældende Lov nogle Bestemmelser ind, hvorom der, saa vidt jeg ved — jeg sad ikke i Folketingets Arbejds-løshedsudvalg, og det var jo ogsaa væsentlig i Landstingets Udvalg, Loven fik sin endelige Affattelse, men det er sagt mig —, var megen Tvivl. Der fortsættes nemlig: „Dog kan saadan Hjælp ikke ydes, dersom vedkommende bevislig i en Del af Aaret har tjent saa meget, som paa vedkommende Egn maa anses for tilstrækkeligt til at leve af hele Aaret.“ Man tænker særlig paa Sæsonarbejdere, men Bestemmelsen er i visse Egne af Landet blevet fortolket paa anden Maade. Dette har medført, at vi i Ministeriet har fastslaaet den efter vor Mening rigtige Fortolkning, men man har ikke været tilbøjelig til at bøje sig for den, og det har truet og truer for Tiden med Retssager i den Anledning. Jeg har ment det rigtigst at stryge den Bestemmelse, og herved vil nogle Mennesker et Par Steder ude i Provinsen faa nogen Hjælp, som nu berøves dem ved en Fortolkning, jeg maa anse for urigtig, men hvor det muligvis kunde komme an paa Domstolene, om Ministeriets Fortolkning skal være den gældende. Endvidere hedder det i Stykke 3 i § 31 — efter Lovens Revision i 1924 —: „Kommer flere samboende Familienmedlemmer samtidig ind under Fondens Understøttelse, ydes der Familieforsørgeren (Manden, eventuelt Hustruen) den fulde Understøttelse efter denne Paragrafs Bestemmelser, medens de øvrige understøttelsesberettigede Familienmedlemmer kun erholder Halvparten af den Understøttelse, der ellers maatte være gældende for vedkommende Person.“ Dette virker særlig under en saa udbredt Arbejds-løshed, som vi har for Tiden, ret uheldigt og inhumant overfor adskillige arbejdsløse Medborgere, og der synes heller ikke paa Forhaand at være megen Mening i, at fordi Familiefaderen bliver arbejdsløs, skal samtidig Sønnens Arbejdsløshedsunderstøttelse automatisk gaa ned til det halve. Der blev i sin Tid talt en Del om Misbrug, om samboende Arbejdsløshedskolonier. Efter hvad Arbejdsløshedsdirektoratet meddeler mig, foreligger der efter dets Erfaringer i Virkeligheden ikke noget som helst Grundlag for en saadan Opfattelse.

Endelig er der endnu en lille Ændring til § 31 til Slutningen af Stykke 6, der fore-